

РЕШЕНИЕ

№ 388

град София, 07.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и трети септември през две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ЮРИЙ КРЪСТЕВ

2. БИСЕР ТРОЯНОВ

при участието на секретаря Кристина Павлова в присъствието на прокурора Кирил Иванов разгледа докладваното от съдия Троянов наказателно дело № 1255 по описа за 2013 г.

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимите Д. Г.Г. (чрез адв. П.П. и Ж.Т.Ж.(чрез адв. Д.С.и адв. Б.Б., и на частните обвинители: А. и Н.Г., М. и К.Н., Д. и Н.М., С. и П. М., К. и Т. Трифонови (чрез адв. П.К., на М.Л. К., Я.Х. И. и В. З.А. (чрез адв. Я. Я.) против решение № 9 от 25.02.2013 г. по в.н.о.х.д. № 342/ 2012 г. на Пловдивски апелативен съд.

В жалбата на подсъдимия Д. Г.Г. се сочат всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК и се претендират алтернативни искания за отмяна на въззивния съдебен акт с връщане на делото за ново разглеждане, изменение на решението с преквалификация на

престъплението в по-леко наказуем закон или намаляване на наказанието. Касаторът подкрепя исканията си с доводи за неправилно определяне на престъплението като особено тежък случай и извършено в пияно състояние, за нарушена процедура при вземане на кръвна проба за изследване на алкохол, непълна оценка на доказателствата и заличаване на допуснат от съда свидетел.

Подсъдимият Ж. Т.Ж. възразява срещу доказателствената преценка на съдилищата за субективното му знание, че другият подсъдим Д. Г. употребил алкохол, когато му предоставил управлението на автомобила.

Частните обвинители се обединяват около искането за увеличаване на санкциите на двамата подсъдими до максимално предвидения в закона размер, преценявайки наказанията им за явно несправедливи по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК.

В съдебно заседание пред касационната инстанция подсъдимите и техните защитници, както и явилите се частни обвинители и техните повереници поддържат жалбите по изложените в тях съображения. Частните обвинители А.И.Г., Н.Г.Г., К.Б. Н., П.Г.М. и В.З.А. не вземат становище.

Представителят на Върховна касационна прокуратура пледира за отхвърляне на исканията на двамата подсъдими, поради неоснователност на предявените от тях касационни основания, но се присъединява към исканията на частните обвинители за увеличаване на наказанията при спазване на условията за тяхната справедливост.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на постъпилите жалби, изложените от страните съображения в открито съдебно заседание и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С присъда № 90 от 03.05.2012 год. по н.о.х.д. № 620/ 2011 год. Хасковският окръжен съд признал подсъдимия Д. Г.Г. за виновен в това, че на 23.04.2011 год. в Симеоновград, при управление на МПС – л.а. „О.

В.” с рег. №, нарушил правилата за движение по пътищата: чл. 20, ал. 1 и чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, и по непредпазливост причинил смъртта на повече от едно лице: Г. П. Г., Я. К. Б., М.В. З., Е. Н.Г.,Т.Т. Й. и К. Н. М. в и средни телесни повреди на М. - Л. К. (изразяваща се в трайно затруднение на движението на двата долни крайника и снагата и разстройство на здравето, временно опасно за живота) и на Х. И.И. (изразяваща се в трайно затруднение на движението на левия горен крайник), като деянието е извършено в пияно състояние и случаят особено тежък, поради което и на основание чл. 343, ал. 3, пр. I, б. „б” пр. II, във вр. с ал. 4, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК и чл. 54 от НК му било наложено наказание от 12 (дванадесет) години лишаване от свобода при първоначален „общ” режим в затворническо общежитие от открит тип, а на основание чл. 343г от НК и кумулативно наказание „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 15 (петнадесет) години.

На основание чл. 59, ал. 4 от НК при изпълнение на наказанието „лишаване от право да управлява МПС” е приспаданото времето през което подсъдимият Д. Г. Г. е бил лишен по административен ред да упражнява това право, считано от 26.04.2011 г.

Със същата присъда подсъдимият Ж. Т.Ж. бил признат за виновен в това, че на 23.04.2011 год. в Симеоновград, при управление и като водач на МПС – л.а. „О. В.” с рег. №, в нарушение на правилата за движение по чл. 102 от ЗДвП е предоставил моторното превозно средство на водача Д. Г. Г., който сам бил в пияно състояние и по непредпазливост причинил смъртта на повече от едно лице: Г. П. Г., Я. К. Б., М. В. З., Е. Н. Г.,Т. Т. Й. и К. Н. М. и средни телесни повреди на М.-Л. К. (изразяваща се в трайно затруднение на движението на двата долни крайника и снагата и разстройство на здравето, временно опасно за живота) и на Х. И. И. (изразяваща се в трайно затруднение на движението на левия горен крайник), като деянието е извършено в пияно състояние и случаят

особено тежък, поради което и на основание чл. 343, ал. 3, пр. I, б. „б”, пр. II, във вр. с ал. 4, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 342, ал. 1 от НК, чл. 54 от НК му е наложено наказание от 10 (десет) години лишаване от свобода, при първоначален „общ” режим в затворническо общежитие от открит тип, а на основание чл. 343г от НК и кумулативно наказание „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 13 (тринадесет) години.

На основание чл. 59, ал. 1 и ал. 4 от НК при изпълнение на наказанията от подсъдимия Ж. Т. Ж. е приспаднало времето през което той е бил задържан под стража от 25 до 28.04.2011 г. и е бил лишен от правоуправление на МПС, считано от 26.04.2011 година.

В тежест на подсъдимите били възложени разноските по делото.

С решение № 9 от 25.02.2013 г. по в.н.о.х.д. № 342/ 2012 г. Пловдивският апелативен съд, Втори наказателен състав изменил първоинстанционната присъда, като намалил наказанията на подсъдимия Ж. Т. Ж. на седем години лишаване от свобода и на десет години лишаване от право да управлява МПС, а подсъдимият Д. Г. Г. осъдил да заплати направените в тази инстанция разноски.

Твърденията на наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК са обосновани с неправилно квалифициране на деянието като извършено в пияно състояние и преценено за особено тежък случай, след разкритите по делото нарушения на начините на вземане и на транспортиране на кръвните проби на подсъдимите Д. Г. и Ж. Ж.

Доводът е неприемлив.

Поставен е отново на вниманието на касационния съд, след като е получил убедителен отговор от предходните две съдебни инстанции. Въззивният съд е обсъдил с нужното внимание и задълбоченост резултатите от приложените по делото химически експертизи и гласните доказателствени средства, разкриващи начина на вземане на кръвните проби и тяхното транспортиране за изследване. Съобразил е специфичните обстоятелства, породени от възникналата катастрофа и

състоянието на подсъд. Д. Г. (в кома), необходимостта от извършване на манипулацията в линейка на Бърза помощ (пробата от подсъд. Ж. била взета в ЦСМП, гр. Хасково, филиал Свиленград), използвания дезинфектант, несъдържащ спирт или други летливи вещества, както и запечатването и транспортирането на кръвните проби, отговаряли на необходимите нормативни изисквания. Правилно съдът е извел отсъствието на съществени нарушения на процедурата по Наредба № 30 от 27.06.2001 г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства, като е отчел използвания дезинфектант (кислородна вода) за удачен заместител на посочения наредбата воден разтвор на сублимат (отдавна неизползван поради неговата токсичност), което дезинфекционно средство не противостои на забраната по чл. 12, ал. 2 от същата наредба. Епруветките били запечатани и парафинирани по надлежния начин, което не компрометира резултатите от проведените химични анализи, а констатираното нарушение при транспортирането им не е намерено за съществено, предвид своевременното доставяне на пробата за изследване. Химическите резултати са били съпоставени с показанията на свидетелите Х. И., Д. Д., И. Р., Д. М. и Т.Т., възприели употребата на алкохол от двамата подсъдими (както и от други членове на компанията). Установените алкохолни концентрации у подсъд. Г. (1,3 на хиляда) и у подсъд. Ж. (1,07 на хиляда), преценени в съответствие с т. 4 от ППВС № 1/ 1983 г., дали основание за правилната квалификация на извършеното от всеки деяние в пияно състояние.

За неоснователно касационният съд намери възражението на подсъдимия Ж. Ж., че не е съзнавал другият съпроцесник (подсъд. Д. Г.) да е употребил алкохол, когато му предоставил управлението на автомобила. Това възражение се корени в прочетените негови обяснения от досъдебното производство (л. 56-57, т. I от д.п. № 193/ 2011 г. на РУП-гр. Харманли). Тези изложения са останали опровергани от фактите,

разкрити в показанията на свидетелите Х. И. (л. 151-153 н.о.х.д.), свид. Д. Д. (л. 205-207 н.о.х.д.) и свид. Т. Т.(л. 336-337 н.о.х.д.), според които подсъдимите съвместно с останалите приятели от компанията консумирали алкохол и в продължение на часове преди инцидента, а подсъд. Д. Г. много настойчиво поискал от братовчед си ключовете от лекия му автомобил и след като ги получил, заел шофьорското място (подсъд. Г. се възползвал от процесуалното си право и не дал обяснения по делото). Подсъдимият Ж. обективно е употребил алкохол в степен над допустимата от закона и затова е бил в пияно състояние, като същевременно е преотстъпил управлението на автомобила на другия подсъдим, ясно съзнавайки и неговото пияно състояние, защото са пили заедно. С основание съдилищата отхвърлили неубедителната версия на подсъд. Ж. за отсъствие на субективната страна на извършеното от него престъпление.

Деянито правилно е квалифицирано и като особено тежък случай, преценен в съответствие със законовите изисквания на чл. 93, ал. 1, т. 8 от НК. Причинена е смъртта на четирима младежи и две девойки, на възраст между 17 и 19 години, както и средни телесни повреди на още двама млади хора. Катастрофата е причинена вследствие на изключително грубото нарушение на правилото по чл. 21 от ЗДвП (едновременното действие на обща и на специална правна норма е изключено, затова няма нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП) при скорост на движение на автомобила от 126 км/ч, подбрана от подсъд. Г. в населено място (с ограничение до 50 км/ч), през тъмната част от денонощието, в навечерието на най-големия християнски празник, когато е обичайно стичането на множество от хора към църковните храмове и тяхното интензивно движение по тротоарните участъци (а дори и съвсем очаквано – и по уличното платно), при пълно пренебрежение на конкретната пътна обстановка с присъствието на голяма група от пешеходци на местопроизшествието и неравен пътен участък. Дори самостоятелно

разгледана причинената смърт на шест човека и то в разцвета на младостта им налага извод за изключително високата степен на обществената опасност на деянието. Обществената опасност на двамата дейци е завишена от конкретните стойности на алкохолното им повлияване и показната демонстрация на подсъд. Г. да кара пиян при малкия шофьорски стаж, който е имал. Посочените в касационната жалба смекчаващи обществената опасност на подсъдимия Г. обстоятелства (неосъждан, с добра характеристика и липса на административни санкции) не могат да елиминират значението на останалите, завишаващи обществената опасност на деянието и на дееца, и разкриващи изключително укоримото поведение на водача на катастрофирания автомобил. Изброените отегчаващи обстоятелства ярко отличават случая от обичайно извършваните престъпления против транспорта и го характеризират съобразно изложените в ППВС № 1/ 1977 г. и ППВС № 1/ 1983 г. критерии като особено тежък случай.

Материалният закон е приложен правилно. Не са налице претендираните от касаторите основания за преквалификация на деянието в по-леко наказуем закон или за оправдаването на подсъдимия Ж.

Несъстоятелно е възражението на защитата на подсъдимия Г. за съществено нарушение на процесуалните правила.

Обсъдени са всички доказателствени източници, събрани и проверени по делото, в пълноценна, обективна и всестранна насока.

Тезата за авторството на престъплението не е била спорна по делото, а лансираното съмнение, че свид. Х. Ив. е шофирал, не е могло да се наложи като убедително.

От обясненията на подсъд. Ж. и от показанията на свидетелите Хр. Ив., свид. Д. Д. и свид. Т. Т. по категоричен начин въззивният съд установил фактите кой е управлявал лекия автомобил по време на злополучния инцидент. Вещите лица от назначената в хода на въззивното съдебно следствие повторна комплексна медико-автотехническа

експертиза са изяснили механизма на пътно-транспортното произшествие, траекторията на катастрофиралия автомобил с ротация и преобръщане, местоположението на превозното средство (обърнат по таван върху левия тротоар) и позицията на телата вътре в купето (подсъд. Г. с крака насочени към двигателя, свид. Хр. И. – легнал под облегалките на задните седалки, подсъд. Ж. – привързан с колан към предна дясна седалка, като допълнително през предното стъкло вътре в автомобила преминали телата на починалите Е. Гр. и Г. Г.), за да потвърдят свидетелските факти и да отхвърлят вероятността друг освен подсъд. Г. да е шофирал.

Експертите са дали отговори и на поставените им от защитата въпроси, свързани с по-леките травматични увреждания на подсъд. Г. (разкъсно-контузна рана на главата и счупване на лявата подбедрица), съобразно оскъдното описание при огледа на счупеното арматурно табло и вътрешността на купето около шофьорското място. Тези увреждания не са съставомерни, не влияят върху правната квалификация и нямат пряко отношение към предмета на доказване, поради което и съдилищата не са били длъжни да събират доказателства за изясняване на механизма на получаването им и от удар в коя автомобилна част са били получени.

Фактичестката обстановка по делото се описва от първоинстанционния съд и може да бъде възприета изцяло или да бъде променена от въззивният съд. Касационната инстанция не може да изменя фактите и обстоятелствата, нито да установява нови такива (освен в случаите по чл. 354, ал. 5 от НПК), а проверява правилността на съдебните изводи за изграждане на фактичестката обстановка и вътрешното убеждение на съдебните състави, изведено от коректен доказателствен анализ.

Приетите от съдилищата факти и обстоятелства от протеклия пътнотранспортен инцидент не сочат на участие и на друго превозно средство, освен предоставения от подсъд. Ж. лек автомобил „О.В.” с рег. № на подсъд. Г.

Не е налице нарушение на процесуалните правила с предприетото от въззивния съд заличаване на свид. Р. С. Тя е била допусната до личен разпит след получена информация, че се намира в страната, но за съдебното заседание била отпътувала обратно в чужбина. Отсъствието на нейните показания не е повлияло върху оценката на доказателствата и правилното решаване на делото, тъй като събитията преди инцидента са били възприети и от други лица от нейната компания, разпитани по делото като свидетели.

Не се приема за основателно предявеното възражение за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

Наложените на двамата подсъдими наказания са съобразени с разкритите по делото смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, с тежестта на извършеното от всеки от тях престъпление и тъй като не са проявени предпоставките на чл. 348, ал. 5 от НПК не е необходима касационната намеса.

Не могат да бъдат пренебрегнати смекчаващите дееца обстоятелства: младата възраст на всеки от подсъдимите, добрите им характеристични отзиви в обществото, чистото им съдебно минало, проявеното от подсъд. Ж. разкаяние за стореното и демонстриран стремеж да повлияе върху неразумното ускоряване на автомобила преди инцидента. Те са наложили необходимост към занижаване на предвидения в закона максимален размер на лишаването от свобода до подобрите от съдилищата. Затова и искането на частните обвинители не може да бъде удовлетворено.

Кумулативното въздействие на двете санкции и продължителното им ефективно изпълнение могат да способстват към постигане на целите по чл. 36 от НК, като окажат необходимото поправително и превъзпитателно въздействие върху подсъдимите Г. и Ж., да отнемат възможността в бъдеще да вършат такива престъпления, а така също и да

въздействат възпитателно и предупредително върху обществото към въздържане от подобни прояви. В касационните жалби на подсъдимите не са изложени конкретни доводи за явната несправедливост на наложените им наказания.

Исканията на всички касатори за изменение на наказанията като явно несправедливи, по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, се оказват неоснователни и подлежат на отхвърляне.

Обжалваният въззивен съдебен акт като правилен и законосъобразен следва да бъде потвърден.

Върховният касационен съд, по изложените съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 9 от 25.02.2013 г. по в.н.о.х.д. № 342/2012 г. на Пловдивски апелативен съд, Втори наказателен състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.